

z poměru nájemního mezi pronajímatelem a nájemníkem, zde však vymáhající strana pronajímatelem není. Jde tu tedy o titul prýstící z veřejného práva a nelze proto za to míti, že, když vymáhající strana, tedy osoba třetí, se k výkonu ve lhůtě 14 dnů nepřihlásila, poměr nájemní se mlčky obnovil, což vyloučeno jest tím, že exekuční titul čelí tu proti samotnému majiteli domu. Z toho právního omylu prvního soudce, že totiž nesprávně měl za to, že jest tu použití Šu 575 třetí odstavec c. ř. s., vytrysklo ovšem nezákonné rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, poukávav v otázce, o niž tu jde, k důvodům rekursního soudu.

Čís. 6267.

Lhůta k plnění (§ 409 c. ř. s.) počíná ode dne po pravomoci rozsudku a jen v případě, že proti rozsudku soudu první stolice nebyl podán opravný prostředek, ode dne po doručení tohoto rozsudku, ve věcech nepatrných ode dne po jeho prohlášení.

Proti vyklizení místností, na něž se povolení exekuce nevztahovalo, lze si stěžovati podle Šu 68 ex. ř. k soudu první stolice. Byla-li do způsobu výkonu exekuce podána stížnost k rekursnímu soudu, jest ji odkázati podle Šu 44 j. n. k vyřízení prvnímu soudu.

Pokud jest účelno, by rekursní soud, změniv usnesení soudu první stolice povolivši exekuci, ponechal mu učiniti potřebná opatření.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, R I 767/26.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením, rekursní soud exekuční návrh zamítl a návrh dlužníka, by bylo uznáno, že jest strana vymáhající povinna dvě ložnice, šatnu, kuchyň, kancelář a jídelnu uvést do předešlého stavu a předměty do uschování dané na původní místo uložit pro nepřislušnost soudu a podle Šu 44 j. n. odkázal soudu první stolice jako příslušnému exekučnímu soudu. **Důvody:** Strana povinná vytýká napadenému usnesení právem, že před tím, než rozhodnutí nejvyššího soudu, potvrzujícího rozsudek okres. soudu ze dne 25. září 1925 doručeno bylo straně povinné, byla exekuce povolena, ze spisů C II 812/25 vychází totiž na jevo, že rozsudek nejvyš. soudu, rozsudek prvního soudu potvrzující, doručen byl straně žalované 20. května 1926, kdežto návrh exekuční podán byl již 19. května 1926. Již tím porušen byl předpis Šu 7 ex. ř., následkem čehož stížnost jest odůvodněna, bylo jí vyhověti a návrh exekuční pro nedostatek zákonných podmínek v čase jeho podání změnou napadeného usnesení zamítnouti. Důsledkem toho bylo také straně povinné přisouditi útraty stížnosti dle Šu 78 ex. ř. a §§ 41 a 50 c. ř. s. Soudu rekursnímu přísluší ovšem právo prozkoumávati správnost usnesení exekuci povolujícího, nikoliv však právo rozhodovati o úkonech exekučním soudem předsevzatých. Bylo proto

vysloviti nepřislušnost k rozhodování o tomto návrhu a dle Šu 44 j. n. odkázati věc k vyřízení soudu první stolice, jako soudu příslušnému.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem zamítl návrh na povolení exekuce proto, že v době povolení exekuce ještě neuplynula lhůta rozsudkem k vyklizení určená. Dle Šu 409 c. ř. s. jest v rozsudku určiti lhůtu ku splnění. Běh její počíná ode dne po pravomoci rozsudku a jen v případě, že proti rozsudku soudu první stolice nebyl podán opravný prostředek, ode dne po doručení tohoto rozsudku, ve věcech nepatrných ode dne po jeho prohlášení. (Srov.: Zodpovědění otázek k Šu 409 c. ř. s.) Dle Šu 7 ex. ř. nelze před uplynutím této lhůty povolit exekuci. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 1926 byl povinnému doručen dne 20. května 1926, lhůta k vyklizení uplynula tedy teprve dnem 3. června 1926. Exekuce, povolená již dne 20. května 1926, před uplynutím pariční lhůty, byla povolena neprávem, aniž byla povinnému poskytnuta rozsudkem stanovená doba k jeho splnění. Právem tedy rekursní soud návrh na povolení exekuce zamítl.

Rovněž neprávem stěžuje si vymáhající věřitelka do toho, že rekursní soud nezamítl rekursní návrh, by vymáhající věřitelka byla uznána povinnou dvě ložnice, šatnu a kuchyň, dále jednu jídelnu a kancelář uvést do stavu předešlého a uložit vyklizené předměty na původní místo, a že nepoukázal tento návrh na pořad práva, nýbrž odkázal jej k vyřízení soudu exekučnímu. Ohledně místností, na něž exekuční titul nezněl, a jež přes to, že se ani povolení exekuce na ně nevztahovalo, byly vyklizeny výkonným orgánem (jídelna a kancelář), nejde o pochybení soudu, nýbrž po případě o pochybení výkonného orgánu, a stížnosti proti způsobu provedení exekuce jest podati dle Šu 68 ex. ř. u úředníka soudcovského, mající dozor nad soudní kanceláří, neb exekučního komisaře nebo přednosty soudu, tedy u soudu první stolice. Stížnost podaná do způsobu výkonu exekuce k soudu rekursnímu byla tedy podána u soudu nepřislušného, právem ji proto rekursní soud odkázal dle Šu 44 j. n. k vyřízení soudu první stolice, totiž orgánům uvedeným, a vymáhající věřitelka — ač-li je v tom směru vůbec oprávněna k dovolacímu rekursu, když se exekuční návrh netýkal vyklizení jídelny a kanceláře — nemá příčiny, by se pokládala za stíženu příslušným výrokem soudu rekursního. Ale ani ohledně místností, na jichž vyklizení exekuční titul zněl, není rozhodnutí rekursního soudu nesprávné. Dle Šu 78 ex. ř. a Šu 520 c. ř. s. může rekursní soud další opatření, potřebná následkem toho, že změnil usnesení soudu první stolice, ponechat tomuto soudu. Ovšem není dle Šu 527 c. ř. s. vyloučeno, by rekursní soud sám neučinil opatření, potřebná důsledkem toho, že změnil usnesení prvního soudu, jak se zdá míti soud rekursní. Ale přes to odpovídá rozhodnutí rekursního soudu stavu věci, třeba by je v tomto směru nebylo lze oprávněno o § 44 j. n. Je totiž účelno, by exekuční soud po případném jednání

se stranami, když již byly učiněny také návrhy na odklad exekuce a na vrácení v předešlý stav ohledně jídelny a kanceláře, podle výsledku celého jednání rozhodl.

Čís. 6268.

Uvědomil-li advokát (zástupce chudých) klienta o nepříznivém proň rozsudku, a nedal-li klient advokátu příkaz, by podal opravný prostředek, neporušil advokát, nepodav odvolání, svých zástupcích povinností.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv I 2135/26.)

Žalovaný advokát zastupoval ve sporu Ck II a 186/24 žalobce jako zástupce chudých. V žalobě, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, ježto žalovaný nepodal v onom sporu odvolání do rozsudku, nepříznivého nynějšímu žalobci. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Soud odvolací přezkoumav zjištění prvního soudu učiněná na základě nepřisežné výpovědi žalovaného, zejména, že žalovaný od žalobce výslovného rozkazu k bezpodmínečnému podání odvolání neobdržel, shledává je správnými. Nenít pravděpodobné, že by advokát proti výslovnému příkazu svého klienta opomenul z nepříznivého rozsudku první stolice se odvolati, pouze z toho důvodu, že odvolání považuje za beznadějně, zvláště, když jedná se o zastoupení klienta práva chudých požívajícího. Soud odvolací nemá příčiny, aby od zjištění prvního soudu se uchýlil. Za tohoto stavu věci jest však nárok žalobní bezdůvodným, poněvadž žalobci nezdařil se důkaz o tom, že žalovaný porušil své povinnosti při zastupování žalobce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Když jest tudíž zjištěno, že žalobce neudělil žalovanému příkazu, by podal odvolání, a když jest zjištěno, že žalovaný o dojití rozsudku žalobce uvědomil, shledal odvolací soud první stolice zcela právem, že žalovaný neporušil své povinnosti při zastupování žalobce a že schází tudíž důvod pro zažalovaný nárok na náhradu škody.

Čís. 6269.

Reální dělení společné nemovitosti podle §u 843 obč. zák. lze připustiti pouze tehdy, bude-li v jednotlivých dílech zachována podstata a cena věci. Rozdělování celých budov neb i pozemků mezi spoluvlastníky jest však jakousi dohodou mezi spoluvlastníky, k níž nelze nutiti žalobou na zrušení spoluvlastnictví podle §u 830 obč. zák.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv I 2144/25.)